

— И заклинаш ли ся за това?

— Заклинамъ ся, любезна Цвѣтано, заклинамъ ся.

— Не! не ми трѣбува клятва. Азъ тя вѣрвамъ, Драгане, вѣрвамъ тя. Лема щещъ идещъ да мамишъ сиротѣ Цвѣтанѣ! Знаѣж, че това нещещъ направишъ.

— Не щѣ, не щѣ, мила Цвѣтано!

— О колко съмъ честита! и колко ще ся зарадва майка ми, кога ся научи, че ты мя либишъ!

— Охъ не Цвѣтано, ней не трѣбува да ся казва.

— А зашто?

— Стари хора всякога си турять омышль. Тя може си помисли Бог-зна нѣчто несвѣстно и злочесто.

— Врѣмя е да ся разидемъ.

— Пакъ тя моляж да ѣ не казвашъ затова ничто.

— Добрѣ; щѣ тя послушамъ, ако и да не ми е по воляж да-крыжъ отъ неѣж нѣчто.

Ти си казали: »съ Богомъ,» цѣлунали ся послѣдній пѣтъ и дали си думѣ всякой день прѣдъ-вечеръ да ся събирать или край рѣкѣ-тѣ, или у бранище-то, или гдѣ-было наблизу кѣдѣ Цвѣтанинѣ-тѣ кѣщѣ, само непрѣмѣнно да ся събирать. Цвѣтана си трѣгнѣла, нѣ очи-ты ѣ сто-пѣти ся обръщали камъ Драгана, кой-то, зашижтъ въ неѣж, още все си стоялъ край рѣкѣ-тѣ.

Цвѣтана ся врижѣла у дома си не въ такъво расположеѣне, въ какво-то была, кога излѣзѣла изъ неѣж. На образа ѣ и въ всиѣкы-ты ѣ движенія видяше ся нѣкаква-си радость. Той мя либи! мыслила-си и уносила ся съ тѣѣж мысль.

— Охъ майчице! каже Цвѣтана майци си, коя-то едва была станѣла отъ лѣгло-то си, охъ майчице! какво хубавичко утро! какъ е всиѣко весело по поле-то! Никога птиѣкы-ты не сѣ пѣлы така весело, никога слѣнце-то не е грѣло така лѣскаво, никога цвѣта-